

Ulf Rahmberg

f. 1935 i Borås

Studier vid Konst ,fackskolan och Konsthögskolan. Representerad i Nationalmuseum, Moderna Museet, Göteborgs Konstmuseum, Dalarnas Museum i Falun, Sundsvalls Museum.

Ulf Rahmberg kallar sin etsning i årets portfölj "Spegeln". Förgäves letar man emellertid efter någon spegel i bilden; titeln skall inte fattas bokstavligt på det sättet. Spegelns funktion är att reflektera och det är det som bilden handlar om. En människa som speglar sig själv och reflekterar över sig själv. Naturligtvis är bilden ett självporträtt men har samtidigt ett allmängiltigt innehåll, igenkännligt för varje människa som nått eller passerat den s.k. medelåldern. Man kan se bakåt och framåt och inte sällan sker det i plågsam självrannsakan. Ibland kan då känslan att man inte befinner sig någonstans infinna sig och det är i den känslan som Rahmberg tar sin utgångspunkt.

Huvudpersonen i bilden är mannen till vänster, och att han är ansatt av det som ligger bakom honom och framför honom framgår av det häftigt snurrande och vassa borrhåll som mer och mer närmar sig hans huvud för att småningom med plågsam långsamhet och precision tränga in i hans medvetande och nå en punkt som tvingar ögonen till klarsyn. Som jag är benägen att se bilden, är det fyra aspekter av samma person, till höger fostret som i sig bär en mångfald möjligheter ännu vilande i sitt skyddade rum, betonat av den cirkel som pennans linje omger det med. I mitten den ofördärvade gossen med sin öppna blick mot omvärlden men också präglad av det allvar som ibland plötsligt kan dra fram över barnansikten, som om de ägde all kunskap.

Han ser mot betraktaren men uppfattar i ögonvrån den vuxne mannen till vänster samtidigt som han för denne tecknar bilden av den gamle mannen till höger, som han tvingar den yngre att betrakta och deras blickar möts. Vid den gamle mannens hjässa sticker en korp fram sitt huvud- en symbol för döden- till synes färdig att börja hacka i de maskinliknande ådror och rynkor som växer fram på den gamles panna. Korpen kan också vara ensamhetens symbol, en ålderdomens övergivenhet som mannen ser framför sig, och som den gamle medvetandegör hos honom genom att rita in den i hans bröst.

Det är således ett helt liv som speglas för mannen till vänster i bilden, kanske med en skymt av resignation- inget går att ändra, allt hänger obönhörligen samman, allt är jag längs en lång linje. Man blir sin egen förälder och är sin egen son.

Ulf G. Johnsson

I 1989 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår: Spegeln.
Akvatint och mjukgrundsetsning. Tryck: Ole Larsen, Helsingborg